

"Comprar píndola anticonceptiva. Trucar a Rick. Dur Tinkerbell al saló". Aquests són alguns dels missatges que es podien llegir durant l'última setmana a Internet i que provenen del telèfon mòbil de Paris Hilton, la rica hereva de l'imperi hotelier Hilton. El contingut del telèfon organitzador mòbil de la Hilton va ser robat per un intrús (*hacker*) fa dues setmanes i penjat a la xarxa. A més dels missatges electrònics apareixien els telèfons privats de 510 famosos, entre ells Anna Kurnikova, Andy Roddick, Christina Aguilera, Avril Lavigne i Eminem, i algunes fotos que havia fet d'ella mateixa nua. Fins a cert punt tot això no sorprèn gaire. Paris Hilton atreu els escàndols, des del vídeo porno que un exnòviu va vendre a una empresa d'Internet fins a la seva participació en el programa americà *La Granja*, on demostra amb esforç que la riquesa i la intel·ligència no tenen per què estar relacionades. Encara que posar com a clau secreta d'accés a l'organitzador el nom del seu chihua-

Qui sóc jo?

JOSÉ GARCÍA MONTALVO

Professor del departament d'economia i empresa. Universitat Pompeu Fabra

hua (Tinkerbell), quan milions de persones que la veuen a la televisió el saben, frega l'estupidesa més absoluta.

Tot això ve al cas de la por, de vegades justificada, que els internautes encara tenen a fer transaccions per Internet per temor que la seva informació personal i financera sigui robada. Aquest és un dels factors que impedeixen un desenvolupament més ràpid del comerç electrònic. La mateixa setmana de l'incident Hilton l'empresa Choice Point anunciava que els havien robat de la seva base de dades la informació financera, personal i fins i tot sanitària d'almenys 145.000 persones. Com a conseqüència ja s'han detectat centenars de casos de robatori d'identitat a partir d'aquesta informació.

No obstant, els delictes relacionats

amb el robatori d'identitat i la utilització d'informació financera aliena són activitats de molt baix nivell tecnològic, en contra del que pensa molta gent. Normalment els delinqüents obtenen la informació rebuscant a les escombraries de les cases o de les empreses. El confiat ciutadà solament se n'adona quan li passen un càrrec que no li pertoca o li rebutgen una sol·licitud de targeta perquè té un mal historial creditici.

Aquest segon cas l'he sofert jo mateix. Fa set mesos vaig sol·licitar una targeta d'uns grans magatzems de Washington. L'empleat va demanar la corresponent autorització a una agència creditícia i, davant la meua sorpresa, va denegar la sol·licitud. Òbviament, l'endemà vaig sol·licitar a aquesta agència (Experian, una de les tres grans

agències de valoració de la solvència dels particulars als Estats Units) que m'enviés el meu historial creditici. Vaig tenir una gran sorpresa al veure que amb el meu número de la Seguretat Social americana (que tenia des de principis dels 90, quan vaig estar treballant als Estats Units) s'havien sol·licitat diverses targetes de crèdit els saldos de les quals no s'havien pagat, i fins i tot s'havia comprat un ranxo a Texas (també amb la hipoteca impagada).

També de baix nivell tecnològic pot qualificar-se la *pèrdua* d'unes cintes amb dades bancàries i personals d'1,2 milions de clients del Bank of America (tots ells funcionaris del govern federal dels Estats Units). Les cintes es van perdre mentre eren transportades en un vehicle al centre de còpia de dades.

De tot plegat en podem treure dues conclusions: primer, les noves tecnologies tenen forats de seguretat, però les velles tenen els mateixos o més; segon, no posi mai el nom del seu gos com a clau de seguretat. De totes maneres, no es fiïn dels meus consells, perquè potser no sóc qui dic ser.